



**REPUBLIKA
SLOVENIJA
UPRAVNO
SODIŠČE**

ZUNANJI ODDELEK
V NOVI GORICI



REPUBLIKA SLOVENIJA
KOMISIJA ZA PREPREČEVANJE KORUPCIJE
1
Dunajska 56, 1000 Ljubljana

Številka: **III U 161/2022-13**
Datum: 23.02.2023

Prejeto: 24-02-2023	Sig.z.: 30006
	Pril.: 2x
Številka zadeve: 06216-2/2022-14	Vred.:
V vednost:	

REPUBLIKA SLOVENIJA
Komisija za preprečevanje korupcije
Dunajska cesta 56
1000 Ljubljana

ZADEVA: Vrnitev upravnih spisov skupaj s pravnomočno sodno odločbo

V upravnem sporu, ki ga je sprožila tožeča stranka FRANC MUŽIČ, zoper vaš akt št. 06216-2/2022/14 32019 z dne 16. 6. 2022, vam v prilogi vračamo upravne spise, ki se nanašajo na zadevo ter pisni odpravek pravnomočne sodne odločbe, izdane v tem upravnem sporu.

S spoštovanjem,



Višja sodnica
Katja Fabjan Valdemarin, l.r.

Po odredbi sodnika
Podpis pristojne sodne osebe:

PRILOGA:
- upravni spisi
- pisni odpravek pravnomočne sodne odločbe

Upravno sodišče Republike Slovenije, Zunanji oddelek v Novi Gorici
Rejčeva ulica 7, 5000 Nova Gorica
T: 05 33 55 200, Fax: 05 33 55 221
EP: oddelek.uprng@sodisce.si



ODLOČBA JE PRAVNOMOČNA
UPRAVNO SODIŠČE RS, NOVA GORICA

26.1. 2023

Podpis pristojne
sodne osebe:

REPUBLIKA
SLOVENIJA
UPRAVNO
SODIŠČE

III U 161/2022-12



SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije, oddelek v Novi Gorici, je v senatu, ki so ga sestavljale višje sodnice Lea Chiabai kot predsednica ter Katja Fabjan Valdemarin in Valentina Rustja kot članici,

ob sodelovanju višje pravosodne svetovalke Mete Stopar Širok kot zapisnikarice,

v upravnem sporu tožeče stranke: **FRANC MUŽIČ**,

zoper toženo stranko: **REPUBLIKA SLOVENIJA**, ki jo zastopa Komisija za preprečevanje korupcije, Dunajska cesta 56, Ljubljana,

zaradi **kršitve integritete**,

o **tožbi** zoper akt Komisije za preprečevanje korupcije, št. 06216-2/2022/14 32019 z dne 16. 6. 2022,

na seji **26. januarja 2023**

RAZSODILO:

Tožba se zavrne.

OBRAZLOŽITEV:

1. Komisija za preprečevanje korupcije (v nadaljevanju: Komisija) je v zadevi suma kršitve integritete z izpodbijanym aktom ugotovila, da ravnanje tožnika, župana Občine Brda, ki je dne 23. 9. 2021 zasebno pooblastil Odvetniško pisarno Polanc d.o.o., ki je v istem času opravljala storitve za Občino Brda, za zastopanje v postopku, ki ga je Komisija zoper tožnika vodila v zadevi št. 06212-14/2021, predstavlja realno korupcijsko tveganje oziroma tveganje za nastanek nasprotja interesov, in je zato v nasprotju s pričakovano integriteto funkcije kot jo opredeljuje 3. točka 4. člena Zakona o integriteti in preprečevanju korupcije (v nadaljevanju: ZIntPK).
2. V obrazložitvi izpodbijanega akta Komisija pojasnjuje, da je v zadevi št. 06216-14/2021 tožniku poslala obvestilo o uvedbi postopka. Dne 30. 9. 2021 je od Odvetniške pisarne Polanc d.o.o. (v nadaljevanju: odvetniška pisarna) prejela zaprosilo za vpogled v spis, skupaj s pooblastilom, s katerim je tožnik odvetniško pisarno pooblastil za zastopanje v navedeni zadevi Komisije. V predmetnem postopku je Komisija ugotovila, da ima Občina Brda z odvetniško pisarno sklenjeno Pogodbo o odvetniškem svetovanju, št. 703-01/2019-01 z dne 1. 3. 2019, ki se uporablja od 1. 1. 2019 dalje. Dne 12. 11. 2021 je nato odvetniška pisarna Komisijo obvestila, da v zadevi št. 06216-14/2021 tožnika ne zastopa več, da je odvetniško pisarno tožnik pooblastil zgolj za vpogled v spis ter da stroški postopka v tej fazi niso nastali.
3. Komisija se v nadaljevanju izpodbijanega akta sklicuje na določbo 3. točke 4. člena ZIntPK, v kateri je opredeljen pojem integritete, na stališča Upravnega sodišča, ki jih je zavzelo v zadevah I U 1726/2019 in III U 84/2021, ter na Sistemsko načelno mnenje glede nedovoljenih praks v javnem sektorju pri najemanju odvetniških storitev, št. 06269-2/2012/1 z dne 3. 7. 2012 (v nadaljevanju: načelno mnenje), v skladu s katerim ravnanje odgovorne osebe subjekta javnega sektorja, ki zasebno pooblasti odvetnika, odvetniško pisarno ali odvetniško družbo, ki v istem času opravlja storitve za ta subjekt javnega sektorja, predstavlja realno korupcijsko tveganje oziroma tveganje za nastanek nasprotja interesov in je zato v nasprotju s pričakovano integriteto funkcije ali službe po ZIntPK. Navedeno velja predvsem v primerih, ko odgovorne osebe subjekta z odvetniki, ki že zastopajo subjekt javnega sektorja, sklepajo pooblastilna razmerja za zastopanje v zadevah, ki se tičejo izvajanja njihove

■
—
■

službe, kot je bilo tudi v konkretnem primeru, ko je tožnik pooblastil odvetniško pisarno v postopku pred Komisijo, v katerem je bil kot župan obravnavan zaradi službenih ravnanj (zaradi suma kršitve integritete uradne osebe zaradi vplivanja na postopek imenovanja poslovodne osebe javnega zavoda). Ker predstojnik organa javnega sektorja ni isto kot organ sam, so lahko interesi subjekta javnega sektorja in njegovega predstojnika v posameznem postopku tudi različni, kar predstavlja izrazito korupcijsko tveganje z vidika zaščite interesa koristi subjekta javnega sektorja, kljub temu, da je bilo pooblastilno razmerje v konkretnem primeru preklicano že v zgodnji fazi postopka. Ker ravnanje odgovorne osebe predstavlja (vsaj možno) nasprotje zasebnega in javnega interesa, je dolžnost odgovorne osebe, da se takemu (možnemu) nasprotju interesov izogne.

4. V zvezi s tožnikovim ugovorom glede pravice do svobodne izbire odvetnika Komisija pojasnjuje, da ta pravica ni neomejena (omejitve so zaradi drugih pravno priznanih vrednot, omejevanja nasprotja interesov ter objektivnega in nepristranskega postopka) ter da se je (tudi) v zvezi s tem sodna praksa že opredelila in sicer tako, da je v tovrstnih primerih mogoče razbrati (ustavno) dopusten cilj posega v to pravico. Glede primerov zasebnega poslovanja tožnika s poslovnimi subjekti, ki so kadarkoli sodelovali tudi z občino in jih tožnik izpostavlja (npr. najem gradbenika, ki je kadarkoli dela opravljal tudi za občino; nakup pisarniškega materiala pri subjektu, ki material dobavlja tudi za občino; podpis pogodbe z istim dobaviteljem električne energije), Komisija odgovarja, da pri odločanju upošteva tudi življenjske situacije in je pri tovrstnih poslih pozorna predvsem na tveganja v zvezi z njihovim plačilom.
5. Ustvarjanje korupcijskih tveganj Komisija ocenjuje kot ravnanje v nasprotju s pričakovano integriteto, ki je eden temeljnih etičnih standardov v javnem sektorju in ki jo od predstojnika, odgovorne ali poslovodne osebe organa javnega sektorja izrecno zahteva ZIntPK, prav tako se od njih pričakuje proaktivno ravnanje s ciljem odpravljanja korupcijskih tveganj. Glede na ugotovljeno, ravnanje tožnika ne predstavlja ravnanja v skladu s pričakovano integriteto funkcije funkcionarja lokalne skupnosti, od katerega se pričakuje zakonito in odgovorno ravnanje pri preprečevanju in odpravljanju tveganj, da bi bila oblast, funkcija, pooblastilo ali druga pristojnost za odločanje uporabljena v nasprotju z zakonom, pravno dopustnimi cilji in etičnimi kodeksi, zato je Komisija odločila kot izhaja iz izreka izpodbijanega akta. Tožnik bi lahko svojo skrb za zakonitost in transparentnost postopka pokazal tako, da bi za pravno zastopanje pred Komisijo v zadevi, ki izvira iz opravljanja funkcije župana, pooblastil drugega odvetnika in ne odvetniške pisarne, ki že zastopa občino. Od župana kot funkcionarja se pričakuje posebna skrbnost, da z integritetnim, odgovornim in transparentnim ravnanjem odpravlja korupcijska tveganja in krepi integriteto javnega sektorja.
6. Tožnik se z izpodbijanim aktom ne strinja, zato vlaga tožbo v upravnem sporu.

Vlaga jo iz razlogov nepravilne uporabe materialnega prava in bistvenih kršitev določb postopka. Sodišču predlaga, da izpodbijani akt odpravi in zadevo vrne Komisiji v ponovni postopek.

7. V tožbi navaja, da je v konkretnem primeru odvetniška pisarna na podlagi njegovega pooblastila na Komisijo naslovila zgolj zahtevo za vpogled v spis in njegov prepis, nakar je bilo pooblastilno razmerje takoj preklicano. Pravne podlage, na katero se sklicuje Komisija, zato ni mogoče aplicirati v konkretnem primeru. V izpodbijanem aktu namreč ni konkretiziranih okoliščin, ki bi kazale na konflikt interesov v obravnavanem primeru. Upravno sodišče je že večkrat pojasnilo, da gre pri dejanskem nasprotju interesov posameznika pri izvrševanju njegove javne funkcije za neposreden vpliv zasebnega interesa na izvrševanje javne funkcije, kar lahko pripelje k dajanju neupravičene koristi s posameznikom povezani osebi in neenakopravnem obravnavanju drugih. Komisija v postopku navedenih dejstev ni ugotovila in jih v izpodbijanem aktu tudi ni obrazložila, kar velja tudi za okoliščine, ki ustvarjajo videz obstoja nasprotja interesov. Tožnik meni, da sta z Občino Brda v zadevi Komisije št. 06216-14/2021 izkazovala skupen (in ne nasproten) interes, to je, da se seznanita z vsebino in podlago za očitke pri domnevno spornem delovanju, se o očitkih izjasnita in še naprej vzbujata zaupanje javnosti bodisi z dosego negativne odločbe bodisi z odpravo morebitnih ugotovljenih nepravilnosti. Pooblastitev iste odvetniške pisarne zato v tem smislu ni mogla imeti nobenih negativnih učinkov.
8. V nadaljevanju tožbe tožnik enake očitke izpostavlja tudi v kontekstu obstoja realne korupcijske nevarnosti. V zadevi niso bile ugotovljene konkretne okoliščine in te ne izhajajo niti iz načelnega mnenja, ki ne upošteva konkretne specifikke posameznih pravnih razmerij ter realne nevarnosti za nastanek koruptivnih tveganj in nasprotij interesov. Zgolj dejstvo, da si je mogoče zamisliti situacije, ko bi istočasna pooblastitev iste odvetniške pisarne s strani župana in s strani občine v zvezi z isto zadevo lahko predstavljala realno korupcijsko tveganje ali nasprotje interesov, še ne pomeni, da je mogoče kot realno korupcijsko tveganje ali nasprotje interesov označiti vse primere, ko župan najame isto odvetniško pisarno, ki zastopa tudi občino. Stališče, kot izhaja iz načelnega mnenja, je življenjsko nesprejemljivo, saj se ob tem postavljajo vprašanja, ki jih je izpostavil že pred Komisijo, to je, ali je nedopustno, da bi za lastne potrebe najel gradbenika, ki je kadarkoli v času njegove funkcije (od leta 1994) izvedel kakšen gradbeni poseg za občino; ali je nedopustno, da bi za lastne potrebe kupil pisarniški material od subjekta, ki material dobavlja tudi občinski upravi; ali je nedopustno, da za lastne potrebe podpiše pogodbo o dobavi električne energije z istim dobaviteljem kot občina; da za lastne potrebe kupi nepremičnino glede katere občina ni uveljavljala zakonite predkupne pravice; da osebno koristi kakršnokoli storitev od subjektov, ki jim je kot župan podelil koncesijsko pravico za izvajanje gospodarske javne službe. Če so odgovori na vprašanja negativni, je tako stališče povsem neživljenjsko in nedopustno posega v tožnikovo svobodo,

■
—
■

kolikor so odgovori pritrdilni, pa ni utemeljenega razloga, zaradi katerega bi bilo treba odvetniške storitve obravnavati drugače kot vse druge. Tožnik meni, da je treba obravnavati vsak primer posebej ter glede na dokaze presoditi, ali obstaja realna, oprijemljiva, objektivno preverljiva, dokazljiva, uresničljiva možnost za to, da bo v konkretnem primeru prišlo do nasprotja interesov ali koruptivnega dejanja po ZIntPK ter pri obravnavi vseh subjektov postopati enako strogo. Ob tem še dodaja, da v zvezi s sporno storitvijo odvetniške pisarne niso nastali nobeni stroški, ki bi bremenili Občino Brda.

9. Tožnik se strinja s Komisijo, da pravica do svobodne izbire odvetnika v nekazenskih postopkih ni izrecna ustavna kategorija, kar pa ne pomeni, da so v navedeno pravico dopustni nesorazmerni posegi, ob čemer opozarja, da očitano dejanje ni opredeljeno niti kot kaznivo dejanje niti kot prekršek. Poseg v pravico do svobodne izbire odvetnika, ohranitve časti in dobrega imena ter javni interes po ohranitvi zaupanja javnosti v zakonitost opravljanja funkcije in delovanja občine, je za doseganje opozorila o načelni kršitvi po oceni tožnika nesorazmeren.
10. Glede na zgoraj navedeno tožnik izpostavlja še, da je ustrezno obrazložena odločba bistven del poštenega postopka, ki izhaja iz 22. člena Ustave, čemur izpodbijani akt ne zadosti.
11. Komisija v odgovoru na tožbo obrazloženo prereka tožbene navedbe, se ob tem sklicuje na stališča upravnega sodišča, ki jih je zavzelo v posameznih zadevah, ter sodišču predlaga, da tožbo kot neutemeljeno zavrne. Izpostavlja, da se očitana kršitev nanaša na institut integritete uradne osebe in ne na institut nasprotja interesov. V skladu z določbami prvega odstavka 13. člena ZIntPK sta to dve ločeni kršitvi. V obrazložitvi izpodbijanega akta je podrobno navedla tako pravno podlago zadeve kot tudi opisala ravnanje tožnika, ki predstavlja kršitev integritete. Meni, da je čas trajanja pooblastila za zadevo irelevanten.
12. Na odgovor na tožbo se je tožnik odzval s pripravljeno vlogo z dne 4. 10. 2022. Vztraja pri tožbenih navedbah ter še dodaja, da je nedopustno, da je Komisija z načelnim mnenjem dejansko sprejela splošno in abstraktno pravilo, da obstoj vsakršnega pooblastilnega razmerja med odgovorno osebo subjekta javnega sektorja, ki zasebno pooblasti odvetnika, ki v istem času opravlja storitve za ta subjekt javnega sektorja, avtomatično predstavlja realno korupcijsko tveganje oziroma tveganje za nastanek nasprotja interesov in je zato v nasprotju s pričakovano integriteto funkcije ali službe po ZIntPK, ne glede na teoretične možnosti, ali bi v konkretnem primeru lahko prišlo do kršitev ZIntPK. Komisija nima pristojnosti sprejemati načelna mnenja, ki predstavljajo zavezujoče avtentične razlage nedoločenih pravnih terminov iz ZIntPK na način, da bi imele te razlage naravo splošnih in abstraktnih pravil, ki bi bila zavezujoča za sodišča. Skladno z ZIntPK lahko Komisija podaja zgolj neobvezujoča stališča, končna presoja vsebine zakonskih določb in nedoločenih pravnih pojmov je namreč

■
—
■

nazadnje prepuščena sodišču v okviru upravnega spora. V tej luči je nepravilno stališče sodišča, ki ga je zavzelo v zadevi I U 1726/2019, da je zakonodajalec pojma pričakovano delovanje oziroma integriteta pustil vsebinsko odprta in njuno vsebinsko opredelitev prepustil Komisiji. Tudi sicer načelno mnenje krši ustavno načelo enakopravnosti in posledično načelo pravne države, saj so odvetniške storitve že načelno drugače obravnavane kot storitve drugih gospodarskih subjektov, ki so, kot navaja tudi Komisija v izpodbijanem aktu, problematične zgolj takrat, ko so podane dejanske in konkretne okoliščine, ki kažejo na to, da je prišlo do nasprotja interesov in korupcijskih tveganj, pri čemer ni razloga za takšno drugačno obravnavo.

13. Tožba ni utemeljena.
14. V obravnavani zadevi ni sporna dejanska podlaga odločanja, to je, da se je pred Komisijo zoper tožnika kot župana Občine Brda vodil postopek, št. 06216-14/2021, zaradi suma kršitve integritete uradne osebe zaradi vplivanja na postopek imenovanja poslovodne osebe javnega zavoda. Prav tako ni sporno, da je tožnik v tem postopku za zastopanje pooblastil odvetniško pisarno, ki je v tem obdobju istočasno opravljala odvetniške storitve za Občino Brda, ter da je pooblaščen odvetniška pisarna Komisiji poslala zahtevo za vpogled v spis in njegov prepis, nakar je bilo pooblastilno razmerje preklicano. Sporno pa je, ali navedeno ravnanje predstavlja kršitev integritete v smislu določb ZIntPK kot je to odločila Komisija z izpodbijanem aktom, ali ne.
15. Sodišče uvodoma pojasnjuje, da je Komisija predmetni postopek vodila zaradi suma kršitve integritete uradne osebe (2. točka prvega odstavka 13. člena ZIntPK) in ne zaradi suma kršitve določb o nasprotju interesov (9. točka prvega odstavka 13. člena ZIntPK), zato Komisiji ni bilo treba ugotavljati okoliščin in dejstev glede (ne)obstoja nasprotja interesov v smislu kot ga tožnik ugovarja v tožbi, in se sodišče do teh tožbenih navedb ni opredeljevalo, saj za konkretno zadevo niso relevantne.
16. Pojem integritete je opredeljen v 3. točki 4. člena ZIntPK tako, da je integriteta pričakovano delovanje in odgovornost posameznikov in organizacij pri preprečevanju in odpravljanju tveganj, da bi bila oblast, funkcija, pooblastilo ali druga pristojnost za odločanje uporabljena v nasprotju z zakonom, pravno dopustnimi cilji in etičnimi kodeksi. Zakonodajalec je torej pojem integritete pustil vsebinsko odprt in prepustil njegovo opredelitev tistim, ki pravno normo v praksi aplicirajo, to je (med drugimi) tako Komisija kot tudi upravno sodišče. Slednje je glede odvetniških storitev že zavzelo enotno stališče, da že samo dejstvo, da odgovorna oseba javnega sektorja, ki zasebno pooblasti odvetnika, odvetniško pisarno ali odvetniško družbo, ki v istem času opravlja storitve za ta subjekt javnega sektorja, predstavlja tveganje za nastanek nasprotja interesov in s tem realno korupcijsko tveganje, kar je v nasprotju s pričakovano integriteto

●
—
■

funkcije ali službe po ZIntPK.¹ Za obstoj oziroma nastanek realnega korupcijskega tveganja, ki se očita tožniku torej zadošča, da je v postopku pred Komisijo, ki je tekel zoper tožnika kot obravnavano osebo, zasebno pooblastil odvetniško pisarno, ki je v istem času opravljala storitve za Občino Brda, katere župan je (bil) tožnik. Vse navedeno je bilo v obravnavani zadevi konkretno ugotovljeno, v izpodbijanem aktu ustrezno obrazloženo in nenazadnje med strankama niti ni sporno. Dileme, ki jih odpira tožba, predvsem dejstvu, da je bilo pooblastilo preklicano v zgodnji fazi postopka in da v zvezi z opravljenimi storitvami stroški niso nastali, bi glede na zavzeto stališče sodišča lahko vplivali na težo ne pa na obstoj oziroma nastanek realnega korupcijskega tveganja, zato ne morejo imeti učinka, kot ga želi prikazati tožnik, in za odločitev nista relevantni. Sodišče ob tem poudarja, da se ugotovitve v konkretnem primeru izrekajo tožniku kot županu, od katerega se kot od funkcionarja pričakuje, da bo ravnal skladno s pričakovano stopnjo integritete ter v tem pogledu storil vse, da se izogne nasprotju interesov med zasebnim in javnim in je zato nesprejemljivo že tudi ravnanje, ki se tožniku očita v konkretnem primeru. V povezavi z določbo 1. člena ZIntPK, po kateri je temeljni cilj zakona krepitev pravne države, pomeni integriteta proaktiven in celosten pristop, ki ob pričakovanju, vrlini, poštenosti vključuje obveznost javnih funkcionarjev in javnih uslužbencev do vrednot pravne države. Zakon torej opredeljuje integriteto kot standard oziroma stanje visoke ravni (samo)zavedanja odgovornosti in pripravljenosti posameznika, institucij in družbe za obvladovanje korupcije.²

17. Tožnik v tožbi v zvezi z načelnim mnenjem ugovarja, da (tudi to) ne upošteva konkretne specifikke posameznih pravnih razmerij ter da Komisija nima pristojnosti z načelnimi mnenji sprejemati splošna in abstraktna pravila, ki bi bila zavezujoča za sodišča. Sodišče poudarja, da je pravna podlaga izpodbijanega akta določba 3. točke 4. člena ZIntPK in ne načelno mnenje, na katerega se je Komisija sklicevala zgolj v okviru razlage navedene zakonske norme. Po 13. členu ZIntPK je Komisija pristojna za sprejem načelnih mnenj, ki so po desetem odstavku tega člena zlasti prikaz in njena opredelitev do sistemskih korupcijskih tveganj ter vsebujejo priporočila za pravilno ravnanje subjektov, ki delujejo na tem področju. Komisija je z načelnim mnenjem glede najemanja odvetniških storitev in kršitve integritete že v letu 2012 zavzela identično stališče, ki ga je naknadno zavzela sodna praksa, kot je bilo zgoraj obrazloženo. Načelno mnenje ima prav tak pravni učinek, kot ga navaja tudi sam tožnik v pripravljalni vlogi, pri čemer sodišče poudarja, da bi v konkretnem primeru, glede na navedene dejanske in pravne okoliščine zadeve, odločilo enako, četudi Komisija načelnega mnenja ne bi sprejela.

18. Po presoji sodišča so nadalje neutemeljeni tudi tožbeni ugovori glede

¹ Primerjaj sodbe Upravnega sodišča RS, št. I U 1726/2019-10 z dne 17. 9. 2020, št. I U 958/2021-16 z dne 30. 9. 2021 in št. III U 84/2021-15 z dne 11. 10. 2021.

² Tako Predlog Zakona o integriteti in preprečevanju korupcije, Poročevalec DZ št. 27/2010 z dne 26. 2. 2010.

neenakopravne obravnave odvetniških storitev v povezavi s storitvami drugih gospodarskih subjektov, ki jih tožnik primeroma navaja v tožbi. Drugačna obravnava namreč izhaja iz same narave storitve odvetniškega zastopanja. V primerih "dvojnih" pooblastilnih razmerij, ko odgovorna oseba subjekta javnega sektorja za zastopanje v zadevah, ki se tičejo izvajanja njegove službe, za zastopanje zasebno pooblasti odvetnika, ki istočasno opravlja storitve za ta subjekt javnega sektorja, kot je bilo tudi v obravnavanem primeru, se realno korupcijsko tveganje ne nanaša "zgolj" na plačilo storitev, saj povečanje tveganj pri odvetniškem zastopanju izhaja iz dejstva, da odgovorna oseba subjekta javnega sektorja ni isto kot sam subjekt javnega sektorja in so lahko njuni interesi tudi različni. V konkretnem primeru, ko je Komisija vodila postopek zoper tožnika zaradi suma kršitve integritete zaradi vplivanja na postopek imenovanja poslovodne osebe javnega zavoda, je splošno znano, da je bil nedvomno osebni interes tožnika, da se kršitev integritete ne ugotovi, kar ni enako interesu Občine Brda, katere osnovni interes je ta, da se postopek imenovanja poslovodne osebe javnega zavoda vodi enakopravno in nepristransko za vse prijavljene kandidate.

19. Sodna praksa se je že izrekla tudi v zvezi z omejitvijo pravice do svobodne izbire odvetnika v primerih kot je obravnavani.³ Tožnik sam navaja, da pravica do svobodne izbire odvetnika v nekazenskih postopkih ni izrecna ustavna kategorija. Ob tem sodišče dodaja, da pravica do svobodne izbire odvetnika niti v kazenskih postopkih ni absolutna, saj npr. v isti kazenski zadevi zagovornik ne more zagovarjati dveh ali več obdolžencev.⁴ To, katerega odvetnika si pooblastitelj izbere je stvar svobodne odločitve posameznika, ki temelji na medsebojnem zaupanju in je pomemben vidik pravice do obrambe v katerem koli postopku, katerega predmet je ugotavljanje kršitev dolženega ravnanja, ni pa ta pravica, kot rečeno, absolutna. Iz obrazložitve izpodbijanega akta je mogoče razbrati (ustavno) dopusten cilj posega v tožnikovo pravico, da pooblasti kateregakoli odvetnika po svoji presoji, to je primarno zasledovanje varstva javnega interesa pred zasebnim, zato upošteva sodno prakso, tudi v tem primeru ni bilo nesorazmerno poseženo v tožnikovo pravico do svobodne izbire odvetnika, ne glede na okoliščine, ki jih izpostavlja tožnik in do katerih se je sodišče že zgoraj opredelilo, da na presojo v konkretnem primeru ne vplivajo. Poseg v pravico do ohranitve časti in dobrega imena ter javni interes po ohranitvi zaupanja javnosti v zakonitost opravljanja funkcije in delovanja občine pa tožnik ugovarja nekonkretizirano, zato se sodišče do teh ugovorov ni posebej opredeljevalo.
20. V vsem ostalem se sodišče v izogib ponavljanju sklicuje na razloge Komisije v obrazložitvi izpodbijanega akta (drugi odstavek 71. člena Zakona o upravnem sporu, v nadaljevanju: ZUS-1).

³ Primerjaj sodbi Upravnega sodišča RS, št. I U 1726/2019-10 z dne 17. 9. 2020 (18. točka obrazložitve) in št. III U 84/2021-15 z dne 11. 10. 2021 (23. točka obrazložitve).

⁴ Glej določbe 68. in 69. člena Zakona o kazenskem postopku (ZKP).

21. Glede na navedeno je sodišče presodilo, da je izpodbijani akt pravilen, zakonit in ustrezno obrazložen ter je zato tožbo na podlagi prvega odstavka 63. člena ZUS-1 zavrnilo.
22. V skladu z določbo prvega odstavka 59. člena ZUS-1 je sodišče odločitev sprejelo na seji, saj dejansko stanje, ki je bilo podlaga za izdajo izpodbijanega akta med strankama ni sporno. Sodišče je glede na tožbene ugovore presojalo pravilnost uporabe materialnega prava in ustreznost obrazložitve izpodbijanega akta, stranki pa tudi nista predlagali izvedbe kakšnega koli dokaza in izvedbe glavne obravnave⁵.

PRAVNI POUK:

Pritožba zoper to sodbo ni dovoljena (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Nova Gorica, 26. januar 2023

Predsednica senata:

Lea Chiabai, l.r.



Ta prepis je soglasen z izvornikom
Podpis pristojne sodne osebe:

⁵ Tožnik je v tožbi navedel, da sodišče o njej odloči "bodisi z razpisom bodisi brez razpisa obravnave".